

Любовь къмъ Отечеството.

(По Карамзина).

Страната, въ която сме родени и въ която живѣемъ ние, нашитѣ близки и родни брата е нашето Отечество. Ние обичаме своето Отечество, защото то ни е мило съ своитѣ природни хубости; съ ясното и хубаво небе; съ приятния си климатъ и съ всички сладки спомѣни за нашитѣ родители, роднини и за дѣтинството ни.

Ескимосцитѣ, които живѣятъ въ сѣвернитѣ студени страни, обичатъ земята си, макаръ че тя почти винаги да е покрита съ ледове и снѣгове. Арабитѣ и бедуинитѣ, сѣщо така обичатъ своята земя, макаръ тя да е покрита само съ камъни и пѣськъ и горѣщото слънце да изгаря и най-малкитѣ растения.

Ние сме привързани къмъ нашитѣ родители, съграждани и съотечественици и тѣжимъ за тѣхъ, когато сме въ чужбина.

Ето единъ добъръ примѣръ:

Край брѣга на женевското езеро, въ една красива вила, живѣлъ богатъ холандецъ. Той дошелъ да прѣкара тукъ старинитѣ си.

Веднажъ, единъ неговъ приятель, като минавалъ край вилата му, почналъ да го хвали, че има чудесна вила и че живѣе като царь . . .

— „Напраздно ми завиждате на живота, казалъ холандеца азъ не съмъ тука щастливъ, както бѣхъ въ моето отечество — Холандия. *Никой не може да бжде щастливъ, когато е далечъ отъ своитѣ близки и отъ Отечеството си.*

Ако е честито Отечеството ни, ще сме честити и ние. Както е тежко на едно дѣте да се нарече синъ на нѣкой лошъ и прѣзренъ баща; така сѣщо е тежко и оскърбително за единъ гражданинъ да се нарече синъ на прѣзрено и изгубено отечество.